

PREMI «MATEU SEGÚI PUNTAS» 2014 ARTICLE PERIODÍSTIC

UNA FILERA VIVA

Elsa Pons
Villalonga

La primera és una dona jove, d'uns vint-i-cinc anys. Porta un abric blau i una bufanda de colors llampanants, amb uns texans i unes bames. Posa cara de cansada resignació. Té una nena petita agafada a la mà, que porta unes botes d'aigua vermelles i un abric rosa, i amb l'altra mà aguanta un carret de la compra de quadres escocesos. Fa mitja hora que esperen per ser les primeres i poder anar-se'n ràpidament a casa.

El següent és un senyor molt gran, que ha vingut amb dues bosses d'aquelles que es reparteixen a l'Ajuntament per a ajudar a usar menys plàstic. Porta una vella caçadora texana, amb uns pantalons de xandall verds i unes espadenyes rompudes. Després d'ell venen dues senyores musulmanes que s'abriguen amb els llargs mocadors que porten al cap per protegir-se de la tramuntana que ha sortit aquest vespre. Ambdues parlen amb el seu idioma despreocupadament, com si l'ambient trist i incòmode del seu voltant no anés amb elles.

Després li toca el torn a un home maonès. Ha vingut tot sol, amb un carret de la compra. Mira al voltant un poc incòmode, com si no volgués que ningú el vegi. Porta una jaqueta marró, uns texans molt desgastats, i unes sabatilles esportives amb un forat a la sola. Mira nerviosament un carnet mentre li dona voltes amb els dits amb molt compte de no arrugar-lo.

I darrere ell hi ha dues famílies sud-americanes, amb tres nens que juguen amb un io-io de Dora la Exploradora que ha portat la nena més petita, la de la gorreta de pare Noel mentre la mare els demana que no cridin tant. Es veu que les dues mares es coneixen, perquè no se separen l'una de l'altra mentre els nens riuen despreocupadament, aliens a la situació en que es troben.

Després li toca el torn a un home maonès. Ha vingut tot sol, amb un carret de la compra. Mira al voltant un poc incòmode, com si no volgués que ningú el vegi. Porta una jaqueta marró, uns texans molt desgastats, i unes sabatilles esportives amb un forat a la sola. Mira nerviosament un carnet mentre li dona voltes amb els dits amb molt compte de no arrugar-lo.

♦ I LA FILA CONTINUA al llarg del carreró del costat del geriàtric. Hi ha mares amb fills, pares amb fills, gent estrangera, gent de casa, gent gran, gent jove, fadrins, parelles, fills que venen en nom dels pares, amics que venen en nom de companys... sense distinció tots esperen pacientment a que el rellotge de l'església de la Concepció doni les sis i s'obrin les portes. De sobte arriba Sor Demetria, que va passant per tota la fila saludant a la gent, acaronent els capets dels nens, com si es tractés d'un raig de sol en un dia ennuvolat. Quan arriba al principi de la cua, obre la porta blanca, i convidà a la primera, la jove de l'abric blau, a entrar a

dins de la botiga, on fa tant o més fred que fora, però on l'ambient és diferent: és tan càlid i esperançador que convidà a entrar. Assegudes darrere la taula, esperen les voluntàries de sempre, somrients, alentidores i generoses, que comproven el seu carnet, omplen la fitxa i li indiquen que ja pot passar a recollir el menjar que dos voluntaris més li posen eficaçment dins el carret.

♦ I RERE ELLA van entrant tots els que esperaven a fora, passa el senyor de les espadenyes rompudes, a qui se li està acabant el carnet i necessita anar a renovar-lo; les dues amigues musulmanes; l'home maonès, que ha vingut a acomiadar-se de les voluntàries perquè ha trobat feina de jardiner, i ja no necessitarà més l'ajuda de Caritas així que els deixa el seu carnet a mig emprar perquè el pugui aprofitar una altra persona; les dues mares, amb els nens, que són obsequiats

setanta famílies.

A les fulles dels diaris o en els cartells que veiem sovint de recollida de aliments, no venen reflectits els rostres de les persones que estan necessitades de ajudes, però aquesta gent té una història al darrere. Són seixanta o seran més, i quan passen per davant del mostrador els podriem demanar com viuen, com eren abans, els seus somnis, les seves esperances.

La cua es sempre la mateixa, però sempre es diferent, perquè és una filera viva. Uns venen, altres se'n van, a l'estiu la cua es fa més vistosa i bellugadissa s'omple de gent de color que ven els seus productes pels mercats i venen carregats de fillets de pell de fum, als que casí ni poden alimentar. Els residents troben feina temporal i desapareixen un temps, els fillets musulmans també marxen als seus països, els ancians desvalguts, que ni hi ha uns quants, aquets no

falten mai.

Dóna la sensació de que a la mateixa ciutat hi ha dues corrents, ambdues estan vives, i es mouen. Són molt diferents, i no costen de definir, encara que la gent no les vulgui veure. Una és aquesta que hem vist avui, amb persones de tot tipus, canviant, viva, però, sobre tot, anhelant. Vol un món millor; vol poder fer feina i no haver d'anar a demanar menjar. Vol una oportunitat de demostrat el que és capaç, que se la valori.

♦ DESPRÉS HI HA L'ALTRA corrent. Aquesta no és tan moguda com l'anterior; té unes arrels més profundes, i costa molt entrar-hi, però sortir-ne és molt fàcil. Aquesta corrent està formada per gent amb feina, amb diners per anar a comprar menjar, amb diners per arreglar la rentadora, o per fer una escapadeta de tant en tant. Està formada per les persones de qui depèn el canvi: que tenen el poder d'ajudar als altres, i de escollir amb qui compartir la seva sort.

Molta gent depèn d'aquesta organització lligada a Caritas, que és la botiga del SAC. Persones que, si no fos gràcies a les ajudes d'aquests voluntaris i del menjar que donen desenes de persones anònimes, no podrien alimentar-se adequadament i passarien dificultats per poder cuidar dels seus fills com cal. Aquesta gent és la que forma part de la filera viva que es forma cada dimecres al costat del geriàtric de Maó, aquesta filera es dona la mà amb l'altre que es la filera on hi ha Sor Demetria i el voluntariat.

Les coses senzilles

SIN PANTALONES

Pau Faner
Escriptor

Recuerdo que en las clases de francés y de historia se nos hablaba de los *sans-culottes*, que eran los pequeños comerciantes y artesanos de París que no usaban calzas cortas y ajustadas, *culottes*, durante el siglo dieciocho, sino que llevaban pantalón largo. Esos fueron los que iniciaron la primera de las grandes revoluciones de la humanidad con la toma de la Bastilla y del palacio de las Tullerías al principio de la Revolución Francesa. Se les llamaba despectivamente así, los sin calzas, o *sans-culottes*. Claro que ha llovido mucho desde el siglo dieciocho, pero fue entonces cuando se pusieron los cimientos de la sociedad actual. Ahora todo el mundo viste más o menos como quiere, sin que la ropa sea distintivo de pertenencia a una u otra clase social. Sin embargo la semana pasada se organizó desde las llamadas redes sociales el *No Pants Subway Ride*, que traducido del inglés de América significa: «Viaje en metro sin pantalones». Digo que es inglés de América porque la palabra *pants* en lugar de *trousers* resulta de la influencia del castellano de Sudamérica, que transforma 'pantalón' en *pan*. De hecho Norteamérica, triunfadora en dos guerras mundiales, nos está transformando a todos, hoy en día con la ayuda de Internet. Veo en los periódicos que la convocatoria de ir en metro sin pantalones cundió en las ciudades europeas, también en Madrid y Barcelona, y que en Bruselas las mujeres islamistas se manifestaron cubiertas de pies a cabeza y con carteles que decían: «*Nos enfants prennent ce metro*» («Nuestros niños viajan en este metro»). Leo también que los organizadores del 'Día sin pantalones en el metro' no pretendían reivindicar nada, simplemente alterar de forma divertida lo establecido.

El año pasado ya me encontré en el metro de Barcelona con una chica que llevaba la minifalda más corta que había visto en mi vida; era tan corta que no llevaba falda. Luego supe de la convocatoria por Internet, que por lo visto se produce una vez al año, y me quedé pasmado de la fuerza que tiene ese medio, sobre todo entre los jóvenes. Podrían organizar el día de lo que les diera la gana y sería secundado en todo el mundo. Imaginen: el día con sombrero, el día sin decir esta boca es mía, el día de hacer muecas a las autoridades... Podrían organizar una revolución, y de hecho ya lo han intentado con el movimiento de los indignados, que somos casi todos; lo que me lleva a pensar que la revolución del siglo veintiuno o la cuarta guerra mundial vendrán por Internet.